

Varken Görülmeyenler

– zeynep-yerdelen · 03 Mayıs 2026

İnsan, hayatının bir köşesinde kendisini bekleyen birinin varlığına sessizce inanarak yaşar. Sorgulamaz. O kişi, sanki zamanın dışında bir yerde sabitlenmiş gibidir; ne eksilir ne de kaybolur. Hep oradadır. Hep olacaktı gibi. Ta ki bir gün dönüp baktığında, o boşluğun soğukluğu yüzüne çarpana kadar. İşte o an, zaman kırılır. Hatıralar telaşla toplanır zihnin kuytularından; bir yüz, bir ses, bir dokunuş... Ama ne kadar çağırırsa da eksik gelir. Çünkü bazı şeyler, fark edildiği anda değil, kaybedildiği anda susar.

Hayatın en büyük yanılsaması, yarının kesinliğine duyulan o sarsılmaz inançtır. İnsan, sahip olduklarını sonsuz sanmanın rahatlığıyla hoyratlaşır. Sevdiğini incitir, nasıl olsa geri döner diye düşünür. Söylenmemiş sözleri erteler, dokunulmamış anları görmezden gelir. Oysa her insanın içinde sessiz bir eşik vardır. Ve o eşik aşıldığında, geriye dönüş yolları birer birer kapanır. Ben çoğu zaman giden taraf olurum. Çünkü bir yerde kalmak, artık kendime yabancılaşmak gibi gelir. Ve insan en çok, kendine yabancı olduğu yerde tükenir.

Birinin hayatında ikinci olmak, görünmez bir gölge gibi yaşamaktır. Varlığın vardır ama hissin yoktur. Sana bakan gözlerin başka birine ait olduğunu görmek, içte sessiz bir çöküştür. O an insan, yok olmayı dilemez aslında; sadece hiç var olmamış olmayı ister. Ve gider. Gürültüsüz, iz bırakmadan. Gidişi fark edilmez hemen. Çünkü yokluğu, alışkanlıkların çökmesiyle anlaşılır. Ama o zaman da artık hiçbir şey eski anlamını taşımaz. Çünkü bazı gecikmeler vardır ki, telafisi değil, sadece pişmanlığı olur.

İnsan bazen sevilmemekten değil, alışılmış olmaktan yorulur. “Zaten burada” cümlesi, en derin yalnızlık biçimlerinden biridir. Çünkü fark edilmeyen bir varlık, zamanla kendi varlığını da sorgular. İçinde büyüyen o sessiz soru yankılanır: “Ben gerçekten burada mıyım?” Ve bir gün, o soruya cevap aramayı bırakır. İşte o gün, aslında gitmiştir.

Gitmek her zaman bir kaçış değildir. Bazen kalmanın yarattığı aşınmaya karşı son direniştir. İnsan, değer görmediği yerde kaldıkça kendinden eksilir; her gün biraz daha silinir. Bu yüzden bazı vedalar kelimesizdir. Ne bir açıklama yapılır ne de bir sitem. Sadece bir gün, o kişi artık yoktur. Ve geriye kalan boşluk, söylenmiş tüm cümlelerden daha yüksek sesle konuşur.

Çünkü insan gittikten sonra değil, varken anlaşılacak ister. Ama çoğu hikâyeye, bu gerçeği fark edemeyecek kadar geç kalır. Geriye, tutulmamış ellerin, yarım kalmış cümlelerin ve zamanında fark edilmemiş bir kalbin izi kalır. Ve insan en sonunda şunu öğrenir: Bazı kayıplar, geri gelmediği için değil, geç fark edildiği için sonsuza kadar kayıptır.